

Luuk. 11:14-26

Jeesus ajoi mykästä miehestä pahan hengen. Kun henki oli lähtenyt, mykkä mies alkoi puhua, ja kaikki hämmästyivät. Muutamat kuitenkin sanoivat: "Belsebulin, itsensä pääpaholaisen, avulla hän pahoja henkiä karkottaa." Toiset taas halusivat panna hänet koetukselle ja vaativat häneltä merkkiä tai vaasta. Mutta Jeesus tiesi, mitä heillä oli mielessä, ja sanoi:

"Jokainen valtakunta, joka jakautuu ja taistelee itseään vastaan, tuhoutuu, ja talot sortuvat toinen toisensa päälle. Jos nyt Saatana taistelee itseään vastaan, kuinka sen valtakunta voi pysyä koossa? Teidän sanotte, että minä ajan pahoja henkiä ihmisistä Belsebulin avulla. Mutta jos minä ajan pahoja henkiä ihmisistä Belsebulin avulla, kenen avulla sitten teikäläiset niitä karkottavat? Heistä te saatte itsellenne tuomarit. Jos minä sitä vastoin ajan pahoja henkiä ihmisistä Jumalan sormella, silloinhan Jumalan valtakunta on jo tullut teidän luoksenne.

Kun väkevä mies vartioi linnaansa ase kädessä, hänen omaisuutensa on turvassa. Mutta jos toinen vielä väkevämpi hyökkää hänen kimppuunsa ja voittaa hänet, tuo väkevämpi ottaa häneltä aseet ja varusteet, joihin hän luotti, ja jakaa saamansa saaliin. Joka ei ole minun puolellani, on minua vastaan, ja joka ei yhdessä minun kanssani kokoa, se hajottaa."

"Kun saastainen henki lähtee ulos ihmisestä, se harhailee autioilla seuduilla ja etsii lepopaikkaa, mutta ei löydä. Silloin se päättää: 'Minä palaan kotiini, josta lähdin.' Kun se sitten tulee ja löytää huoneensa lakaistuna ja hyvässä järjestyksessä, se hakee seitsemän vielä pahempaa henkeä, ja ne tulevat sisään ja asettuvat sinne asumaan. Näin sen ihmisen tila on lopussa pahempi kuin alussa."

"Paha ei ole muuta kuin hyvän poissaoloa, aivan kuten pimeys on valon puuttumista."

Näin on sanonut kirkkoisä Johannes Damaskolainen. Hänen lausahduksensa auttaa ymmärtämään päivän evankeliumia ja erityisesti sen loppua, jossa Jeesus kertoo vertauksen saastaisesta hengestä ja sen paluusta.

Monelle joka tarkastelee uskoa ulkopuolisin silmin, se näyttäytyy sääntöjen viidakkona. Synti nähdään yksistään pahoina tekoina ja Jumalan käskyjen rikkomisena. Ajatellaan, että uskon ytimessä on litania käskyjä, jotka alkavat sanalla 'Älä'. Heidän näkökulmastaan uskova joutuu elämään jatkuvassa pelossa, ettei vain tekisi väärin. Heille kristinusko on "Älä tee sitä ja sitä" -uskonto. Valitettavasti myös kirkon sisällä uskonydin voi olla kateissa. Turhan monen lähestymistapa on ongelmakeskeinen: yritetään päästä eroon pahoista asioista ja negaatioista, keskitytään niihin. Muuta ei nähdä kuin se, mitä ei kuulu tehdä. Hyvän tekeminen ja evankeliumin eteenpäinvieminen jäävät vähäiseen sivurooliin.

Jeesus opettaa, ettei edellä kuvattu ajattelutapa riitä. Ei riitä, että pidättäydymme tekemästä paha ja keskitymme oman elämämme ongelmiin. Todellinen kristinusko ei perustu negaatioihin vaan myönteisiin asioihin: ei demoneihin vaan Jumalaan, ei pakonomaiseen synninpelkoon vaan hyvän tekemiseen. On omistauduttava koko sydämestään Jumalan hyvyyden vastaanottamiseen ja sen jakamiseen. Ilosanomaa Jeesuksesta on vietävä maailmaan ääriin. Sitä ei voi tehdä puolihuolimattomasti tai puolueettomasti. Jeesus sanoo: *"Joka ei ole minun puolellani, on minua vastaan, ja joka ei yhdessä minun kanssani kokoa, se hajottaa."* Jeesus antaa tyhjyyden ja pahuuden tilalle paljon enemmän. Meitä ei kutsuta pelkoon, vaan rohkeaan elämiseen – *"Vapautteen Kristus meidät vapautti"* (Gal. 5:1).

"Paha ei ole muuta kuin hyvän poissaoloa, aivan kuten pimeys on valon puuttumista."

Jos hyvä on poissa, ennen pitkää paha täyttää tyhjän tilan. Jos sydämessä ei asu isäntänä Kristus, joku toinen tulee hallitsemaan sitä. Jos keskitymme pakonomaisesti pääsemään eroon ongelmistamme, entistä pahemmat asiat saattavat täyttää tyhjyyden. Jos Pyhä Henki ei saa ihmistä valaista, hän jää pimeyden valtaan. Näin käy vaikka kuinka puunaisi pintaa kiiltäväksi, lakaisi ja laittaisi kaikki omasta mielestään hyvään järjestykseen.

Luulenpa, että näiden ajatuksien jälkeen on helpompaa ymmärtää vertaus saastaisen hengen paluusta. Kuunnelkaamme se siis vielä kerran: *"Kun saastainen henki lähtee ulos ihmisestä, se harhailee autioilla seuduilla ja etsii lepopaikkaa, mutta ei löydä. Silloin se päättää: 'Minä palaan kotiin, josta lähdin.' Kun se sitten tulee ja löytää huoneensa lakaistuna ja hyvässä järjestyksessä, se hakee seitsemän vielä pahempaa henkeä, ja ne tulevat sisään ja asettuvat sinne asumaan. Näin sen ihmisen tila on lopussa pahempi kuin alussa."*

Ihminen voi omilla teoillaan karkottaa pahan. Väliaikaisesti. Mutta jos sydämen kotiin ei tule tilalle yhtään mitään, tyhjiö jää, voi lopputulos olla alkuperäistä karmeampi. Jumalan hyvyys on ainoa voima, joka aiheuttaa pysyvän muutoksen. Sen avulla ongelmistakin – pahoistakin – voi kasvaa ulos. Apostoli Paavali ymmärsi tämän totuuden kirjoittaessaan: *"Etkö ymmärrä, että Jumalan hyvyys johtaa sinut kääntymiseen?"* (Rom 2:4).

"Paras tapa välttää paha, on tehdä hyvää" (William Barclay).

Tässä hyvä ohje. Jos Jumalan armon avulla teemme hyvää, kotimme ja elävien kivien muodostama kirkkomme pysyy kunnossa. Pahalla ei ole silloin tilaa, jota vallata. Paha ei voi enää palata kotiinsa, koska se ei ole enää hänen kotinsa. Jos täytämme puutarhamme Jumalan hyvyyden kukilla, pahuuden rikkaviljat eivät pääse rehottamaan. Mutta aivan kuten puutarha tai koti, myös hengellinen elämä vaatii jatkuvaa hoitoa. Siksi haluamme tehdä uupumatta hyvää kuten Raamattu kehottaa: *"Meidän ei pidä väsyä tekemään hyvää, sillä jos emme hellitä, saamme aikanaan korjata sadon"* (6:9).

Jumala antaa herätyksen aikoja, jolloin hän sanansa kautta ajaa paha pois. Mutta jos ihmiset eivät ota tätä herätystä vastaan tai peräti ajavat ateistista tyhjiö-oppia, paha löytää kyllä tiensä takaisin. Ei kai näin ole käymässä? Pintaa, materiaa ja hyvinvointia on enemmän kuin koskaan, mutta samalla monen sielu köyhtyy. Kristilliset arvot ja perinteet on ajettu erämaahan, paikkaan jossa pahan kuuluisi olla. Viihteellä, turhuuksilla ja itsekkyydellä yritetään mieltä täyttää, mutta se ei tuo pysyvää rauhaa. Kovettunut ja maallistunut yhteiskunta uhkaa muuttua pahemmaksi kuin se alkujaan oli.

Tätä kehitystä vastustamme. Emme halua nähdä lapsemme ja lapsenlapsemme elävän arvo-tyhjiössä, jonka väärät asiat valtaavat. Taistelemme sitä vastaan Jumalan hyvyydellä. Paavali sanoo: *"Pukekaa yllenne Jumalan taisteluvälineet, jotta voisitte pitää puolianne Paholaisen juonin vastaan. Seiskeys lujina! Kiinnittäkää vyöksenne totuus, pukeutukaa vanhurskauden haarniskaan ja sitokaa jalkineiksenne alttius julistaa rauhan evankeliumia. Ottakaa kaikessa suojaksenne uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana"* (Ef. 6:11, 14-17).

Ja lopuksi. Viime päivien keskusteluissa keskiössä ovat olleet Pirkko Jalovaara ja demonit. Yli-lyönnejä on selvästikin tullut, mutta sekin on käynyt selväksi, että Jalovaaran sanomisia on irrotettu asiayhteyksistä. Saatana on, demoneita on. Se on kirkon opetuksen mukaista. Mutta samalla meillä on sairauksia ja ongelmia, jotka johtuvat aivan muusta kuin pahasta. Ennen Jeesus hieroi tahnaa sokean silmiin ja paransi, nyt hän käskee meitä menemään lääkäriin ja apteekkiin. Jumala toimii yhtä lailla maallisen terveydenhoidon kautta kuin suoraan. Lääkkeiden ja terveydenhuollon väheksymisellä voi olla katastrofaalisia seurauksia. Se voi johtaa kuolemaan. Ru-kous, lääkärit, kaikki tarjolla oleva maallinen ja taivaallinen apu, siinä on järkeä.

Toivon, että päivän saarna loi hieman tasapainoa asioiden suhteen. Pahasta tulee voida keskustella, ei siinä mitään. Mutta jos opetuksen keskiössä on demonit ja niiden pois ajaminen, pieleen menee. Me keskitymme armolliseen Jumalaan ja hyvän tekemiseen – se on pahinta myrkyä mitä Valheen isälle voi tarjoilla. Kun sydän ottaa vastaan Jeesuksen rakkauden, pahalla ei ole enää pysyvää sijaa: "Sydän kun auki on, sinne Jeesus tekee asunnon".